

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.” (Jel 3,20)

Gyakran halljuk, hogy kopognak az ajtón. Lehet, hogy a postás az, vagy a szomszéd, esetleg a gyermekünk barátja, de az is lehet, hogy valaki ismeretlen. Vajon mit akarhat? Vajon elég óvatosak vagyunk-e, ha ajtót nyitunk és beengedjük otthonunkba, akit nem ismerünk jól?

Isten igéje a Jelenések könyvében mégis a váratlan vendég befogadására hív.

A keresztények sokat okulhatnak ebből a könyvből, szerzője a laodíceai ősegyháznak ír az Úr Jézus nevében, aki szeretetből meghalt és föltámadt minden emberi teremtményért.

Tekintéllyel szól, mely ebből a szeretetből fakad. Dicséri, kiigazítja és meghívja a hívők közösségét, hogy fogadják el az Úr hathatós segítségét, amelyet azoknak kínál, akik készek felismerni az ő hangját, és „ajtót nyitnak” neki.

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”

Ma is úgy, mint egykor, az egész keresztény közösséget arra hívja, hogy győzzük le a félelmeinket, a megosztottságot, téves meggyőződéseinket, hogy nyitva álljon ajtónk Jézus érkezésére. Ő ugyanis minden nap más „ruhában” mutatkozik: a mindennapos szenvedésekben, a meggyőződésünkhöz való hűség nehézségeiben, életünk fontos döntéseinek kihívásaiban, de mindenekelőtt az emberekben, akikkel a nap folyamán találkozunk.

Ez egyben személyes meghívás is, hogy megálljunk egy meghitt pillanatban Jézussal, mint egy baráttal, az est csendjében, és asztalhoz ülünk: ez a legalkalmasabb idő arra, hogy figyelmesen és nagyon nyitottan beszélgetni kezdjünk vele.

Hallgattassuk el a zajokat, hogy felismerjük és meghalljuk a hangját, a Lelkét. Egyedül Ő képes felszabadítani bennünket félelmeink alól, és segít megnyitni a szívünk ajtaját.

Chiara Lubich így beszél a tapasztalatáról: „Mindent el kell hallgattatni magunkban ahhoz, hogy felfedezzük bensőnkben a Lélek Hangját. Úgy kell felszínre hozni ezt a Hangot, mintha egy gyémántot emelnénk ki a sárból: meg kell tisztogatni, meg kell mutatni, és kellő időben oda kell ajándékozni, mert Szeretet, és a Szeretetet ajándékozásra való: olyan, mint a Tűz, mely ha szalmával vagy valami mással érintkezik, lángra lobban, különben pedig kialszik. Növekednie kell bennünk a Szeretetnek, és ki kell áradnia.” [1]

Ferenc pápa azt mondja: „A Szentlélek ajándék, ő belénk költözik, és gyümölcsözővé teszi életünket úgy, hogy ezt az ajándékot továbbadhassuk másoknak. [...] A Szentlélek működésének az a következménye, hogy már nem saját énünket tartjuk életünk középpontjának, hanem megnyílunk a közösség „mi”-jére: befogadunk, hogy adjunk. Nem mi vagyunk a középpontban: mi eszközei vagyunk az ajándéknak mások számára.” [2]

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”

Az evangéliumra jellemző kölcsönös szeretettel a keresztények is olyanok lehetnek, mint Ő, Isten jelenlétéről tehetnek tanúságot napjainkban is.

Egy fiatalasszony meséli: „Váratlanul felhív a férjem, hogy egy unokahúga, akivel csak évente egyszer, futólag találkozunk, a segítségünket kéri. Már egy ideje konfliktusok vannak közte és a barátja között, akivel együtt él, de most végleg összevesztek, és szeretne elköltözni tőle. Persze, segítünk az albérletkeresésben, válaszolom, de némi beszélgetés után kiderül, hogy az unokahúga már másnap jönne, és arra gondolt, hogy hozzánk. Csak amíg nem talál albérletet. Első pillanatban sokkol ez a kérés, és csak az ellenérvek jutnak eszembe: van egy kialakult életritmusunk, három gyerekünk közül egy még totyogó, egy szobát akkor teljesen át kellene adnunk neki, ahová pont most költöztettük be a legnagyobb gyereket. Ágyunk sincs elég. Hogy fog ez működni? De a férjem emlékeztet: nincs más rokona ebben a városban. Ki segítsen, ha nem mi? Röviden imádkozunk és amikor leteszem a telefont, már jönnek is a megoldási ötletek: vagy egy szivacsunk, azon tud aludni; ha kipakolunk egy polcra, tudja hová tenni a ruháit. Másnap megérkezett, és végül két hónapig maradt. Sok mindennapi lemondással

és alkalmazkodással járt ez az időszak, de ajándék is volt, mert sokat játszott a gyerekekkel, és mi is jobban megismerhettük őt.”

Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy ajtót nyissunk az Úrnak, aki kopog, hogy aztán vele együtt elmenjünk azokhoz, akik mellettünk élnek.

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *Lo Spirito Santo è l'Amore*, 1949. szeptember 12., in „Collegamento CH”, 2006. június

[2] FERENC PÁPA, Általános kihallgatás, Róma 2018. június 6.

forrás: *fokolare.hu*